

הימון

ה'יהוה האיש הנחשב?
פרשת שני ורביבין

המתנדבים

מחקר מלא על פרשת השושה
תביעת עמוס בן גוריון נגד 4 מראשיה

אלפים העני
ואם והחובטים

הימון

פרס "רימון"
100 שעות לסיפור

נודעת נכסיו הרשמי בחשבה
שוד אבירי למחוזות בישראל
הפני אנושי ציבור אל חור

האכזריות של מה"י

כרא בגליון זה:

- מדיניות על חנוכה
- אחרי הקריש של התנועה לבסטיבל
- המספר הפד שיש
- את יציאת השלחת המסוימת לרומבון
- על צעדי בני המדינה
- הצטרפותו המהירה

הימון

המספרים החדשים של הימון

מכשיר תעמולה 1 קומוניסטי מ"ס

בנוסף שורה של עובדות מברר רשמי את התנהלות המדינה יסמי המועד לפי החזית הארצית של מרכז מקי, פנחס מ' קוויט, שמואל וולנסקי, חתומי ישראלי, נגד מדינת

הימון

המספרים החדשים של הימון

נסיין להשתתף מת של יגאל מוסיון

סרטי חופשי רביבין

למען עמוס בן גוריון

מובן מאליו כי האנשים שהקשיבו לשיחה הטלפונית ידעו ממילא גם את מטרת הפגישה, כך שלא היה שום ספק כי העלילה חוררה בידיו על ידי שקרנים ציניים. אותו גליון סימל שיא חדש של רימון. אחרי שהאשים את אורי אבירי כראש מחתרת פאשיסטית לאומנית, יחד עם שייב ומתיר, הואשם עתה בהאשמה הפוכה בדיוק, אך לא פחות חמורה: שהוא סוכן השגרירות הסובייטית, מרגל רוסי והתועמלן העיקרי של מק"י בישראל. דויד בן גוריון עצמו קרא אליו את ראשי המפלגות השונות כדי למסור להם אבסורד זה. אחת ההוכחות לכך היתה נסיעתו של שלום כהן לפסטיבל מוסקבה — נסיעה ממנה החזיר כהן דו"ח מקיף על רצון העלייה של היהודים הסובייטיים, דו"ח אובייקטיבי שעשה רושם עמוק. במלחמתו הקנאית נגד הפסטיבל, סיפר רימון את אחד הסיפורים המזוהים ביותר של תקופת קיומו. היתה זאת מדינה מושלמת של האינפנטיליות האישית של יחזקאל לופין וסיוטיה הריוגול של מנגנון החושך.

בארץ נקלטו כמה מלים עבריות, ששודר ברדיוס על ידי חובבי רדיו שהיגר מחיפה לברית המועצות. הטענה המצחיקה של רימון: (שתמונתו סופקה על ידי מנגנון החושך) נשללה במיוחד על ידי משה סנה כדי להקים תחנה, שתצור אהדה המונית כזאת לברית המועצות, עד שמק"י תקבל רוב בארץ. קנוניה זו נרקמה בשיתוף עם העולם הזה. העתונות היומית סיפרה כי את שירותיו של חובב הרדיו הרוסי קלטו שני חובבי אלחוט מחיפה בשם אלי ומאיר. גילה רימון: שני אלה אינם אלא שני קומוניסטים צעירים מחיפה. המשתפים פעולה עם התוכנית השטנית לשכנע את יהודי ישראל להצטרף למק"י. הצרה היא, שמיד לאחר הפירסום ברימון פנו אל מערכת השבועון שני צעירים מחיפה בשם אליהו פרידמן וחברו מאיר, המפעילים את תחנת השידור בעלת הרשיון 4BR 4X. הם לא הבינו מדוע מיחסים את הצלחתם האלוהוטית לשני אנשים אחרים. שנים אלה, שלא היו מקורבים מעולם למק"י, ביקשו לתקן את המעשה.

אין צורך להוסיף שהם השלכו ממערכת השבועון ביד גסה. גם בעתונים אחרים, שהזדונו להעתיק ללא בדיקה את הסקופ ההיסטורי, (באחת הפעמים היחידות שידעה של רימון צוטטה בעתון אחר) לא נאווה לפרסם הכתשה ולהודות בכשלונו.

חקירה קצרה העלתה מה מקור הטעות, ועם זאת שפכה אור מענין על דרכי פעולתו של מנגנון החושך: מסתבר, כי בין חברי בנק"י בחיפה נמצאו באמת שני צעירים בשם אלי ומאיר, אלא שלא עסקו מימיהם במלחמה. אלה היו הצעירים ששמותיהם ותמונותיהם פורסמו ברימון. המפתיע הוא שאחד מן השניים נסע 18 חודש לפני הפרשה כולה לאמריקה הדרומית, ולא חזר משם. למרות זאת, ידע רימון לפרסם את תמונתו, אף כי לא השבועון ולא ארכיונו היו קיימים לפני נסיעתו. המסקנה הגיונית: התמונות הוצאו מתיקי מנגנון החושך. ואילו מנגנון החושך היה חסרי אחריות עד כדי כך, שלא טרח לבדוק בדיקה אלמנטרית אם יש קשר בין הארכיונים הישנים שלו לבין המציאות המשתנה.

אבנרי, סוכן מק"י

בעת ובעונה אחת: מנהיג מחתרת פאשיסטית, סוכן ריגול קומוניסטי, בובה של קאהיר

מיון מוקד למלים אלה. הן באו מן הגרון שקרא בשעתו לסינון, לחסימת אנשי המחתרת ולעינייהם. רק צעד קטן הוביל מטרי קולק, איש הסינון, ליחזקאל לופין, גביא הסינון החדש. הדעה שמדינת ישראל לא נולדה אלא כדי לאפשר עריכת פוגרום ביריבו של דויד בן גוריון, שפכה אור חיור על אופיים של בעליה.

אולם פרשת חבור הוכיחה סופית כי רימון אינו אלא רימון סרק. דעת הקהל סירבה להאמין כי החסימה בויהם. עצם העובדה שרימון, שעתה כבר היה ידוע לכל כבטאון מנגנון החושך, יצא בהאשמה מגוחכת זו, נתקבלה כרוכה כי אמנם צדקה הטענה שהמנגנון ביצע את החסימה. כך הושלם המעגל: תחת לשבור את אויבי מנגנון החושך, הפך רימון לנשק נגד מנגנון החושך עצמו. הרימון שלא התפוצץ בפני אויביו, פצע את בעליו עצמו. קרוב לחדיא כי באתם הימים התכנסו יומי השבועון, הסיקו את המסקנה העגומה הסופית: העתון כבר בעל 400 אלף לירות בכסף מזומן — סכום בו אפשר היה להוציא לאור ולבסס שני עתונים יומיים פורחים. הוא הכתים את שמו של כל מי שנגע בו. הוא לא פגע במאמה בתפוצת העוטה הזה. כפי שהוכיחו בעליל הדו"חים הסודיים של חוקרי מנגנון החושך; הוא לא הצליח כללום אף במשהו את הזעזוע האדיר שנגרם בצבור כתוצאה ישירה מן המשטטים שניהל שמואל תמיר. אף רבב של הרפס שלו לא דבק בלוחמי האמת. כל מה שנשאר ממנו היתה הידיעה הבלתי נעימה שפשטה בצבור כי בן גוריון ועורריו הקרובים ביותר מסוגלים להוציא עתון רפס פורנוגרפי, שכל מעשיה הנבלה כשרים בעיניו. החשדות החמורים של הצבור בניגון חסימת תבור ובעיקר בקשר לרצח קסנר רק גברו.

עתה נשמעו גם בקרב מפא"י דעות שתבעו לחסל את הבושה. כתב בדבר עסקן מפא"י שלמה גרונוסקי: "באותו עתון מסויים (רימון), שעשה סיפור של ניהול מחייו האינטימיים של אדם ממשי, שאינו רם מעלה, אדם בלתי מוגן לגמרי, מתפרסמים גם דברי הגנה אמיצים על מוסדות ממשה שהושמצו, דברי תהילה למעשים גדולים, חוביים ולעושיהם — כלי זה, כמוכב, בתוספת הגונה... של תצלומי חושפניות. לא נתקלתי באדם, קונסטרוקטיבי ו"חיובי" אלה, שידועו ממעשה הנבלה באדם הממשי על דפי העתון הנאמן למולדת, לממשלתו ולמוסדותיה... אני מודה ומתודה: (העוטה הזה) מטריד אותי פחות מ"עתונות מסוימת" מתקופה מסוימת ומאקלים מסויים."

חזר אחריו תיים יערי בדבר, תחת הכותרת "רימון סרק": "מפליא רק שאותו מטיל רימונים כותב על תפוצתם ורגיעותיהם של שבועונים אחרים, כאילו ידע מימיו גליון אחד של שבועון אשר תפוצתו כיסתה את הוצאותיו. ומה לו לתלוי על בלימה להזכיר את הקולב..."

כך נוצרה חזית רחבה של בוז נגד העתון. ראשיה היו דחא במפא"י עצמה, שעסקניה חששו בצדק כי יבוא יומם לזכות מידי מנגנון החושך בהשמצות כובות. להן זכו ביתמים רק יריביהם. ראשי הטוענים היו גיורא יוספטל ונחמן לבון. בפני יחס מאוחד זה של דעת הקהל, פשט רגל כלכלית וחוסר יעילות גם יחד נכנעו המנהלים: הם החליטו לחסל את רימון בשקט.

ההזמנות היתה צריכה לבוא עם הוצאת דו"שבוועון הרדיו, שהיה צריך לקבל על עצמו בעקפיו, רבים מתפקידי רימון. מבלי לשאת בליקוייו הכלכליים. הוא היה צריך להיות ממומן כולה, ללא שום תחשיב, על ידי משלם המסים במישרין. העריכה של דו"שבוועון זה הוצעה שוב לאותו לא יודעל נודו, שלמה טנאי, שאפשר היה לסמוך עליו להמשיך בתפקידו הבזוי גם באכסניה היודשה.

כחכנה לכך התפטר טנאי מרימון. כדי שהמעבר לא יהיה חד מדי. לופין נשאר כעורך

מיקונים, עורך "העולם הזה"

מיון מוקד למלים אלה. הן באו מן הגרון שקרא בשעתו לסינון, לחסימת אנשי המחתרת ולעינייהם. רק צעד קטן הוביל מטרי קולק, איש הסינון, ליחזקאל לופין, גביא הסינון החדש. הדעה שמדינת ישראל לא נולדה אלא כדי לאפשר עריכת פוגרום ביריבו של דויד בן גוריון, שפכה אור חיור על אופיים של בעליה.

אולם פרשת חבור הוכיחה סופית כי רימון אינו אלא רימון סרק. דעת הקהל סירבה להאמין כי החסימה בויהם. עצם העובדה שרימון, שעתה כבר היה ידוע לכל כבטאון מנגנון החושך, יצא בהאשמה מגוחכת זו, נתקבלה כרוכה כי אמנם צדקה הטענה שהמנגנון ביצע את החסימה. כך הושלם המעגל: תחת לשבור את אויבי מנגנון החושך, הפך רימון לנשק נגד מנגנון החושך עצמו. הרימון שלא התפוצץ בפני אויביו, פצע את בעליו עצמו. קרוב לחדיא כי באתם הימים התכנסו יומי השבועון, הסיקו את המסקנה העגומה הסופית: העתון כבר בעל 400 אלף לירות בכסף מזומן — סכום בו אפשר היה להוציא לאור ולבסס שני עתונים יומיים פורחים. הוא הכתים את שמו של כל מי שנגע בו. הוא לא פגע במאמה בתפוצת העוטה הזה. כפי שהוכיחו בעליל הדו"חים הסודיים של חוקרי מנגנון החושך; הוא לא הצליח כללום אף במשהו את הזעזוע האדיר שנגרם בצבור כתוצאה ישירה מן המשטטים שניהל שמואל תמיר. אף רבב של הרפס שלו לא דבק בלוחמי האמת. כל מה שנשאר ממנו היתה הידיעה הבלתי נעימה שפשטה בצבור כי בן גוריון ועורריו הקרובים ביותר מסוגלים להוציא עתון רפס פורנוגרפי, שכל מעשיה הנבלה כשרים בעיניו. החשדות החמורים של הצבור בניגון חסימת תבור ובעיקר בקשר לרצח קסנר רק גברו.

עתה נשמעו גם בקרב מפא"י דעות שתבעו לחסל את הבושה. כתב בדבר עסקן מפא"י שלמה גרונוסקי: "באותו עתון מסויים (רימון), שעשה סיפור של ניהול מחייו האינטימיים של אדם ממשי, שאינו רם מעלה, אדם בלתי מוגן לגמרי, מתפרסמים גם דברי הגנה אמיצים על מוסדות ממשה שהושמצו, דברי תהילה למעשים גדולים, חוביים ולעושיהם — כלי זה, כמוכב, בתוספת הגונה... של תצלומי חושפניות. לא נתקלתי באדם, קונסטרוקטיבי ו"חיובי" אלה, שידועו ממעשה הנבלה באדם הממשי על דפי העתון הנאמן למולדת, לממשלתו ולמוסדותיה... אני מודה ומתודה: (העוטה הזה) מטריד אותי פחות מ"עתונות מסוימת" מתקופה מסוימת ומאקלים מסויים."

חזר אחריו תיים יערי בדבר, תחת הכותרת "רימון סרק": "מפליא רק שאותו מטיל רימונים כותב על תפוצתם ורגיעותיהם של שבועונים אחרים, כאילו ידע מימיו גליון אחד של שבועון אשר תפוצתו כיסתה את הוצאותיו. ומה לו לתלוי על בלימה להזכיר את הקולב..."

כך נוצרה חזית רחבה של בוז נגד העתון. ראשיה היו דחא במפא"י עצמה, שעסקניה חששו בצדק כי יבוא יומם לזכות מידי מנגנון החושך בהשמצות כובות. להן זכו ביתמים רק יריביהם. ראשי הטוענים היו גיורא יוספטל ונחמן לבון. בפני יחס מאוחד זה של דעת הקהל, פשט רגל כלכלית וחוסר יעילות גם יחד נכנעו המנהלים: הם החליטו לחסל את רימון בשקט.

ההזמנות היתה צריכה לבוא עם הוצאת דו"שבוועון הרדיו, שהיה צריך לקבל על עצמו בעקפיו, רבים מתפקידי רימון. מבלי לשאת בליקוייו הכלכליים. הוא היה צריך להיות ממומן כולה, ללא שום תחשיב, על ידי משלם המסים במישרין. העריכה של דו"שבוועון זה הוצעה שוב לאותו לא יודעל נודו, שלמה טנאי, שאפשר היה לסמוך עליו להמשיך בתפקידו הבזוי גם באכסניה היודשה.

כחכנה לכך התפטר טנאי מרימון. כדי שהמעבר לא יהיה חד מדי. לופין נשאר כעורך

הגיבור יגאל מוסיון

מיון מוקד למלים אלה. הן באו מן הגרון שקרא בשעתו לסינון, לחסימת אנשי המחתרת ולעינייהם. רק צעד קטן הוביל מטרי קולק, איש הסינון, ליחזקאל לופין, גביא הסינון החדש. הדעה שמדינת ישראל לא נולדה אלא כדי לאפשר עריכת פוגרום ביריבו של דויד בן גוריון, שפכה אור חיור על אופיים של בעליה.

אולם פרשת חבור הוכיחה סופית כי רימון אינו אלא רימון סרק. דעת הקהל סירבה להאמין כי החסימה בויהם. עצם העובדה שרימון, שעתה כבר היה ידוע לכל כבטאון מנגנון החושך, יצא בהאשמה מגוחכת זו, נתקבלה כרוכה כי אמנם צדקה הטענה שהמנגנון ביצע את החסימה. כך הושלם המעגל: תחת לשבור את אויבי מנגנון החושך, הפך רימון לנשק נגד מנגנון החושך עצמו. הרימון שלא התפוצץ בפני אויביו, פצע את בעליו עצמו. קרוב לחדיא כי באתם הימים התכנסו יומי השבועון, הסיקו את המסקנה העגומה הסופית: העתון כבר בעל 400 אלף לירות בכסף מזומן — סכום בו אפשר היה להוציא לאור ולבסס שני עתונים יומיים פורחים. הוא הכתים את שמו של כל מי שנגע בו. הוא לא פגע במאמה בתפוצת העוטה הזה. כפי שהוכיחו בעליל הדו"חים הסודיים של חוקרי מנגנון החושך; הוא לא הצליח כללום אף במשהו את הזעזוע האדיר שנגרם בצבור כתוצאה ישירה מן המשטטים שניהל שמואל תמיר. אף רבב של הרפס שלו לא דבק בלוחמי האמת. כל מה שנשאר ממנו היתה הידיעה הבלתי נעימה שפשטה בצבור כי בן גוריון ועורריו הקרובים ביותר מסוגלים להוציא עתון רפס פורנוגרפי, שכל מעשיה הנבלה כשרים בעיניו. החשדות החמורים של הצבור בניגון חסימת תבור ובעיקר בקשר לרצח קסנר רק גברו.

עתה נשמעו גם בקרב מפא"י דעות שתבעו לחסל את הבושה. כתב בדבר עסקן מפא"י שלמה גרונוסקי: "באותו עתון מסויים (רימון), שעשה סיפור של ניהול מחייו האינטימיים של אדם ממשי, שאינו רם מעלה, אדם בלתי מוגן לגמרי, מתפרסמים גם דברי הגנה אמיצים על מוסדות ממשה שהושמצו, דברי תהילה למעשים גדולים, חוביים ולעושיהם — כלי זה, כמוכב, בתוספת הגונה... של תצלומי חושפניות. לא נתקלתי באדם, קונסטרוקטיבי ו"חיובי" אלה, שידועו ממעשה הנבלה באדם הממשי על דפי העתון הנאמן למולדת, לממשלתו ולמוסדותיה... אני מודה ומתודה: (העוטה הזה) מטריד אותי פחות מ"עתונות מסוימת" מתקופה מסוימת ומאקלים מסויים."

חזר אחריו תיים יערי בדבר, תחת הכותרת "רימון סרק": "מפליא רק שאותו מטיל רימונים כותב על תפוצתם ורגיעותיהם של שבועונים אחרים, כאילו ידע מימיו גליון אחד של שבועון אשר תפוצתו כיסתה את הוצאותיו. ומה לו לתלוי על בלימה להזכיר את הקולב..."

כך נוצרה חזית רחבה של בוז נגד העתון. ראשיה היו דחא במפא"י עצמה, שעסקניה חששו בצדק כי יבוא יומם לזכות מידי מנגנון החושך בהשמצות כובות. להן זכו ביתמים רק יריביהם. ראשי הטוענים היו גיורא יוספטל ונחמן לבון. בפני יחס מאוחד זה של דעת הקהל, פשט רגל כלכלית וחוסר יעילות גם יחד נכנעו המנהלים: הם החליטו לחסל את רימון בשקט.

ההזמנות היתה צריכה לבוא עם הוצאת דו"שבוועון הרדיו, שהיה צריך לקבל על עצמו בעקפיו, רבים מתפקידי רימון. מבלי לשאת בליקוייו הכלכליים. הוא היה צריך להיות ממומן כולה, ללא שום תחשיב, על ידי משלם המסים במישרין. העריכה של דו"שבוועון זה הוצעה שוב לאותו לא יודעל נודו, שלמה טנאי, שאפשר היה לסמוך עליו להמשיך בתפקידו הבזוי גם באכסניה היודשה.

כחכנה לכך התפטר טנאי מרימון. כדי שהמעבר לא יהיה חד מדי. לופין נשאר כעורך

פורנוגרפיה על חשבון המדינה

בני התקופה הזאת לא שכה יחזקאל לופין את תחביבו הקודם: הפורנוגרפיה. בהאמינו בלב תמים לתועמלני מפא"י, שהגדירו מאז ומעולם את אויביהם כפורנוגרפים, סבר כי הדרך להצלחה רצופה בפורנוגרפיה היתה זאת טעות ילדותית, אולם לופין דבק בה. הודות לכך הפך בטאון מנגנון החושך לעתון הפורנוגרפי ביותר שהופיע אי פעם בארץ. הנה כמה מפרחי הסגנון של העתון אשר הופיעו בהשראתו של ראש ממשלת ישראל:

- מכתב לקוראה בשם "ג. מאיר, ירושלים": "האשמה אינה בך. עשית דייק, ואם אותו דאג (האמרשילד) ממשיך להיות קר כלפך, אל לך לעורר עוד את אהבתו. גראה שהוא סובל מליקוי אורגני..."
- "שמי נכבד חזר הביתה, הבחין בגבר זר שחמק מן הדלת במהירות בלתי גימוסית במקצת. "אין זה?" שאל את אשתו, שענייה ברוק בברק מוכר. "אה, סתם דיין אחד", אמרה האשה באדישות. "אין זכר", השיב הבעל." הכותרת: דקדוקי מיניות.
- חידה: "מה קורה כשקיפוד מודחג עם נחש?" התשובה: "גדר תילו"
- בתוך חידון הצלמים פורסמה תמונה גדולה שדמה לאבר מין נשי. הפתרון, שניתן בעמוד אחר: "נסה להוציא לשון ולשים על הצד, וראה מה שיוצא."
- העתון שהגן בחרוף נפש כזה על גדולי המדינה, גילה אותה מידת גבורה כשהלך להתנפל על אנשים קטנים וחסרי ישע. כתבה לדוגמה, על אחד מאימני תל-אביב: "זה 16 שנה הוא חי בנזירות קטנה — נזירות מאונס..." הסיוף העתון, כביכול בשם האישי: "לפני 16 שנה או 17 גיירת חבר קיבוץ, ושם הכניסו אותי לחדר משפחה עם מישהי שלא הכרתי. בלילות היא היתה מפריעה לי לישון, וכך נולד בני". סיכם העתון: "מאז ועד היום לא בא (אוחו האומן) במגע עם נשים". כתבה זו עלתה לרימון בסכום של 1050 ל"י פיזיים. כך הגיע העתון למלאת שנה אחת לקיומו. תחת הכותרת: "הביורגראפיה המסתורית של שבוועון שתחילתה במאגזין מצולם והמשכה בקביעת עמדה לוחמת עד לכיבוש מקום ראשון במעלה בחיי הציבור בישראל" כתב איש העתון: "מעטים הם העתונים שהספיקו בזמן כה קצר לעשות כה הרבה."
- ואננם, באותו גליון נאותה פולה בן גוריון, אשת ראש הממשלה, לכתוב מאמר מיוחד בחתימתה המלאה: "חיי לצידו של ב. ג.". גילתה שם פולה: ראש הממשלה, שכפה את הנשואין הכתמים על כל אחריו, נישא בעצמו בלי רב. היא עצמה אמרה לדאג האמרשילד (הידוע כשונא מובהק של אהבת נשים) שעליו להתחתן, ואז יחדל לעשות צרות למדינה. הכתבה היתה מלחה תצלומים מזהים ביותר של פולה. כעבור שבוע נאלץ העתון לפרסם הכחשה על עמוד שלם, בתוספת תמונת יפה יותר של רעית ראש הממשלה.

רימון סרק אינו מתפוצץ

כשיצא השבועון לשנתו השניה, כבר היה בשפל המדרגה. התפוצה שלו ירדה כמעט לאפס. התגונדה בין 2000 ל-1500 טפסים לשבוע, כמות מגוחכת בארץ בה יש למעלה